

FEB 23 1946

VADDUKODDAI, CEYLON.

# THE young idea



## இளஞாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Thursday, 22nd February, 1945.

No. 1.

PEACE CONFERENCE:	By V. Atputharatnam	Page 5
CELEBRITIES AT COLLEGE: -	By Wesleyite	7
THE VADDUKODDAI ZOO:	By Animalia	8
சிறப்பன்மைவாரும் அரசியல் சீர்திருத்தமும்	By A. திருப்பதி	11
சேனாமலம் அல்லது சிற்றின்பக்காதல்	By A. சதாசிவம்	14
என் கண்ட கோரக் காட்டு	By "ஆடு"	15

E. R. APPADURAI  
English Editor.

D. R. AMPALAVANAR  
Tamil Editor.

# The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE  
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Thursday, 22nd Feb., 1945.

No. 1

## Editorial

The arrival of the Soulbury Commission marks a decisive stage in the political development of Ceylon. Perhaps no other Commission that has been sent to Ceylon has had to face such vital problems, the solutions to which would concern the future relations of Ceylon with Britain as much as the relations of the various communities with each other. The questions at issue bid fair to decide whether Ceylon shall advance politically or recede. For the growth of political Ceylon has reached a stage when minor adjustments towards self-government will no longer satisfy the politically alert citizens of the island. Munificent favours measured out from above by the magnanimity of a Master-Parliament will no longer satisfy a country that has decided to settle its matters for itself. The differences and difficulties among the various sections of the island must therefore be thrashed out among themselves if a status is to be attained which would sufficiently enable the country to govern itself. It was the failure to arrive at such a settlement that necessitated the despatch of a Commission from Whitehall; it was this that placed before the Commission problems of a nature unprecedented and unknown in the history of all subject nations. The arrival of the Commission there-

fore marks not only a turning point in the political development of Ceylon; it holds a unique place in the history of political emancipation of all nations that were once subject.

As we have mentioned above, what made necessary the arrival of a Commission was the failure of the various communities in the island to come to a settlement among themselves. Racial feelings, communal conflicts and religious passions combined with the personal prejudices of prominent leaders have led Ceylon to a state of chaos. The mushroom growth of many political associations which sprang into existence recently bears ample evidence to the varieties of opinions that exist among the people of Ceylon. But of these, two major divisions may be discerned—each of which stands for a distinct principle of its own. One, which is numerically larger, is composed of the Sinhalese—the major community, whilst the other is composed of the various minority communities under the leadership of the Tamil community. Since each of these two groups stands for principles diametrically opposed to each other's, all attempts to bring about a settlement have proved futile and have merely served to aggravate the already existing ill-feeling and distrust among the various communities.

Politically Ceylon today presents an example of the paradox that is democracy. Each of these two positions stands for a democratic principle. The major community insists on exercising the right of "majority rule" while the minorities insist on an equally vital democratic principle—that of non-domination by one single group over all other groups purely on grounds of numerical strength. So here we witness the rather puzzling spectacle where two principles essentially of the democratic school are at logger-heads. But already as a result of the sincere efforts of far-seeing politicians a considerable section of the major community has come to realise that the principle which they uphold cannot stand unqualified; that where various communities with distinct cultures and aspirations exist adequate safeguards should be granted to the minority communities to prevent possibilities of domination.

But while the Sinhalese are prepared to grant some weightage to the minorities they are by no means willing to make the safeguards adequate enough to assure the minorities. They seem to intend to grant weightage which the minorities might accept as a favour from them with thankful hearts rather than claim it as a due right. For in no other wise could be interpreted the actions of Sinhalese leaders who expect the minorities to accept with satisfaction a few additional seats. But what the minorities are fighting for is, a sufficient guarantee that henceforth the Sinhalese would not be able to dominate over all other communities put together. Whatever the number of seats granted to the minorities it would not suffice so long as the number of seats occupied by the major community is more than the total number of seats occupied by the other communities.

It is this principle which the advocates of the 50-50 theory stand for. Under the enervating leadership of Mr. G. G. Ponnambalam, a fiery member of the State Council and the accepted leader of the minorities today, this theory has begun to have a very large following among the

communities. But the major community is wholly opposed to it and there seems to be no chance of a compromise, if the minorities stick to this theory.

Another of the measures suggested is the introduction of an additional chamber into the present legislative mechanism. By making the legislature bicameral it makes possible the satisfaction of both parties, while maintaining the principle of territorial representation in one chamber, provisions adequate enough to satisfy the demands of the minorities could be made in the representation to the other chamber thereby effectively safeguarding the rights of the minorities. The essence of this proposal is the spirit of compromise which it stands for and which has been so positively lacking in the present situation in Ceylon.

The need for communal representation is unavoidable. The working of the Dorongmore Constitution has proved it effectively. Discriminatory legislation, distinction as regards the introduction of industries into the various parts of the island, preferences in appointments and personal favours have gone far towards making the minorities suspicious and jealous of all movements of the major community. Communal hatred, rampant as never before has made the state-council a battle field for the exercise of racial prejudices. Abolition of communal representation is therefore something that cannot be considered. At the same time the principle of majority rule too must be maintained. The Second Chamber theory therefore seems to be the only solution that combines in itself the essences of both the principles.

This unbecoming intrusion of ours into premises which would be the natural possession of the Sports Editor might demand an apology from us. But occasion demands at least a passing comment. After a series of brilliant victories over rather formidable rivals, the College Football Eleven has had to share the honours of the season's Championship with Jaffna Central—Perhaps it was the



inevitable ruling of that incomprehensible destiny, which is said to be the deciding factor in mundane affairs. Anyway the championship has been won and the team certainly deserves praise. Let us then extend to it our congratulations.

Modesty has always been a remarkably resplendent quality in our oriental ladies, but it is somewhat perplexing to see that the ladies of our College who have as a result of co-education shed off this clogging modesty to a large degree still insist

on maintaining it as far as contributions to the Young Idea are concerned. Except for those on the Editorial Board only one lady has come forward with any such contribution in spite of repeated requests. We are by no means loth to appreciate at least a vestige of the ancient glory of oriental womanhood, but we sincerely believe that contribution to the Young Idea would by no means soil these hands nor would it deter anything from their innate modesty. In our next issue we hope to publish at least a reply to this charge of ours.

## CORRESPONDENCE

### HOME CONSTITUTIONAL PROBLEMS

The Editor,  
*Young Idea.*

Sir, I have a hazy recollection of having read some months ago in the editorial of the Young Idea, some interesting remarks concerning the composition of the School Council. And I believe that on that occasion you made mention of the fact, that the councillors had introduced a proposal, acting perhaps under the influence of some inexplicable inspiration, demanding an abolition of the Council which they constituted.

A considerable extent of time has passed since then. But so far, nothing has been heard concerning the fate of that ominous proposal; nor has anything been done to rejuvenate that recumbent body. With the elapse of time, the frail body has gradually been fading away and now only a few remnants of what was once a respected Council could be seen around the place. Probably, the process of disintegration which the Council is rapidly undergoing might culminate in the near future in its absolute abolition. In fact I am led to believe that the intention of the authorities, who have taken no

measures to reinstate the council in its old position is such. But in such an instance, it is up to us students to decide what our attitude should be. Bred in the tradition of freedom and self-government which have been the distinctive mark of Jaffna College so far, we cannot regard with indifference the disintegration of a body that has marked the culmination of this process.

Something must therefore be done, and done soon, if we are to retain even a vestige of the freedom that was once our birth right. Nothing has been done so far by the authorities and the councillors themselves seem to be quite indifferent to their fate. Such a disastrous failure of a system that had once worked well suggests the existence of some inexplicable causes which need a deep analysis. Something has gone wrong somewhere, and somehow the system has failed to satisfy the changing condition of today.

Canvassing for election to the Council coupled as it is with intimidations, violent and vulgar, is perhaps one of the greatest evils that have contributed towards the decline of the Council. Very few

students pause to consider the ability of the person whom they support. Sectional interests have often played a large part in the elections and recently there has been a marked tendency to elect persons noted for irresponsibility. The manner prescribed for the filling of vacant seats has given large freedom for canvassers to play their game, and the present state of the Council which is composed entirely of men elected under such conditions might be accounted for by this fact. Probably, a completely new council freed from the presence of the present councillors who have already earned the distrust of the students might therefore be able to contain better men within its ranks.

Another point in which an improvement is necessary is in the method prescribed for election to the Presidentship of the Council. Composed as the council is, of members who owe their election to sectional influences and illegal supports mentioned earlier, and are thereby repugnant to most of the Students, the President who is elected by them has little chance of winning the respect and trust of the student body. In fact on certain occasions, students who stood little chance of being elected to membership, having obtained it by the help of other influential persons have finally found it possible to be elected to the Presidentship. Such Presidents can rarely play their parts well. Therefore in a new constitution, provision could be made for the election of the President by the whole student body and not by the Councillors. At the same time to prevent the election of irresponsible persons, provision might be made for the nomination by the faculty of a limited number of persons among whom

the President could be chosen. Such a measure would have the additional benefit of enabling the president to be in possession of the good will and confidence of the authorities themselves which would go a long way towards recovering the prestige of the council.

The Faculty Adviser, one of the greatest men of the school has been an asset to the Council and under his patient instruction the Council could have maintained its old prestige, but unfortunately his appointment as Discipline Master of the school has deprived the council of his entire services. Besides, it tends to emphasise the discipline side of the duties of the Council. A new Faculty Adviser would perhaps, be welcome, though the council cannot lose the services of the present Adviser without regret.

I have not attempted to draw a constitution, all by myself, for a new council. I have attempted merely to bring to the minds of the readers, the necessity for a new constitution or at least a new election. In doing so, I have suggested a few improvements and brought to light some of the weaknesses in the present constitution. It is left to the rest of the students to decide for themselves what could be done. But may I suggest in closing that if the authorities are really concerned about knowing the wishes of the students, they would do best to call together a constituent assembly composed of students to draw up a new constitution or to make improvements on the present one.

Thank you, Sir, I have done.

"Toro"—a Well-Wisher.

## Peace Conference

By V. ATPUTHARATNAM

The war in the various theatres and its campaigns seem little to exercise the minds of the people. The immediate issues of the war are regarded as part and parcel of a host of problems that would confront the people after the cessation of hostilities. The political leaders of the various countries are focussing their attentions on the consequences that would immediately follow the war and are planning ahead ways and means of meeting them. Whatever planning may be done now to order society, whatever efforts may be made to solve the three problems of the age—the degradation of man by poverty, the ruin of women by starvation, and the dwarfing of childhood by physical and spiritual might—and whatever policy may be adopted to make the world 'safe for democracy' the future destiny of mankind will be decided during the period of transition between the cessation of hostilities and the end of the war. This transitional period is the period during which the victorious nations will get together and organize a Peace Conference to solve the innumerable problems that are the results of the war. It will be the nucleus of the post-war world. This war, as never before, has revealed in every country all the inherent evils and ulcers in the social system which call for immediate solution. It would be the prime task of the Peace Conference to address itself to the various problems—economic, political and social—which have brought confusion, anarchy and despair among the people and to evolve a plan to remedy them.

In the past Peace Conference's addressed themselves only to the degradation of the boudaries of the defeated nations and the imposition of indemnity for themselves. Thus they were interested in territorial aggrandizement euphemistically termed territorial adjustments. The Peace Conference that would follow the present war will be entirely different.

from those that preceded it, in that, besides territorial adjustment especially with regard to the Caizon Line, which was the bone of contention between Poland and Soviet Union, it has an important task—the planning of the post-war world. Planning is primarily the pooling of skill and depends for its efficiency upon co-ordination and co-operation. In no country except in Soviet Russia is there a coherent, co-ordinated scientific plan. That planning of the entire world by pooling together the available resources in every country will loom large before the Conference is undoubted, because systematic thought to the consequences likely to arise from the wartime developments had been given and official committees in various countries had been instituted and international organisations—international Labour Conference, the International Monetary System, the International Food Conference and the U. N. R. R. A.—have been found to evolve order and system out of chaos. It is left to be seen whether planning will be carried out justly and efficiently.

Two questions are bound to arise at the Conference; the Indian problem and the position of the colonies. The Indian problem from August 1942, followed up by Gandhiji's fast, up to the present day of the Gandhi-Jinnah talks has been brought before the conscience and judgment of the world. It is no exaggeration to say that the peace and progress of the world depend on Indian independence. Eminent writers like Dr. Lu-Yatung, Pearl Buck and Madame Sun Yat Sen have declared that India is the field where the fate of democracy shall be decided. A host of progressives throughout the world have asserted that India cannot be treated as a mere pawn in the political chess-board of Britain. Many statesmen in the camp of the United Nations have declared that the aim of this war is to prevent wars in the future. It is only the Peace Conference that



could keep up the assurances of these Statesmen. International Democracy should be the basis of the peace aims. This principle would mean the recognition of Asiatic Independence which in turn will result in the recognition of the Independence of India; the recognition of China as an independent sovereign state by the abolition of the sphere of influence and restraints on foreign powers to divide the colonies of Japan into spheres of influence and 'domains of exploitation'. It is through the recognition of Asiatic Independence that international democracy could be achieved. If not, there are bound to be wars between the various imperialist powers that control Asia. Denial of equality, freedom and democracy nurtures a spirit of revolt which may at any time culminate in the form of war.

The cause of this war is primarily based on economic reasons. It is professedly "to undo the mischief wrought by that age of unblushing national selfishness and unabashed imperialism" that this war is supposed to have started. Article four of the Atlantic Charter which states "that they will endeavour to further the enjoyment by all states of access on equal terms to trade and to the raw materials of the world which are needed for their economic prosperity" envisages a world free from rivalries between nations. How this state of affairs could be brought about is the task of the Peace Conference. Countries that are under foreign domination are unfortunate to a large extent. The Governments of countries that are independent and sovereign will devote their attention to increase the resources of their countries, to make them self-sufficient as far as possible and device plans that are of lasting benefit to the people. India and Ceylon and other colonies are under the mercy of the British Government. It is only an independent nation that can progress materially and industrially. "Because we are dependent, we are backward, because we are backward,

we are poor; because we are poor, we are inefficient."

The colonies that are the sources of raw materials and markets for the finished products of most countries should be developed, if they are to be of benefit to all. The development of the colonies industrially and materially can keep pace with the development of the other countries in the same sphere only if they could stand on their own legs free from checks and balances of foreign domination. The administration of the colonies will be one of the most important questions that would loom large before the Peace Conference.

The United Nations that will be represented at the peace table will in no wise have the same purpose as the Allies represented at the last Peace Conference. Soviet Russia which is today a leading power and which will be the first-rate world power after the war, will play an important role at the Peace Conference. The Conference will strive to establish a New Order different from that which followed the last war. The New Order that is envisaged will have no similarity with Hitler's New Order in Europe and Japan's New Order in Asia because the allied doctrines of Fascism, Imperialism, and Capitalism are in their last days. "If we are to have freedom, we must share freedom. Vision of an empire is gone and equal rights of every one had taken its place." Soviet Union is the only country which has, without reference to war, long since established in its vast territory and for its large population, a real new order radically different from the system prevailing in other countries up till now. The unfathomable possibilities of that immense landthrobbing with "the living faith" of a great Revolution are recognized by all nations. The exploitive principles as implied in the Atlantic Charter should be eradicated if there is to be true liberty and peace everywhere. The first step towards the abolition of exploitation is the elimination of individual ex-

Individual exploitation could be smashed by depriving the capitalist and land owning classes of their power to exploit. Except in the Soviet Union this internal exploitation has every where been accepted as the natural order. Like the capitalist and propertied classes in the community which exploit the working classes so on the international plane rich and powerful nations have been exploiting the weaker, poorer or backward nations. Soviet Russia true to its Socialist principles had never adopted any policy to subject another and inferior people to its rule and

then exploit that people for its own benefit. Her attack against Finland and march in Poland were on the grounds of self-preservation and humanity strictly in accordance with the principles of international law.

If the Peace Conference is to make the post-war world a world of security for all individuals, communities and nations, with equal chance of self-realisation and self-fulfilment for each it should give thought to the Soviet example which succeeded "in creating the material conditions of a prosperous life for the people".

## Celebrities at College

By "WESLEYITE"

C. 1. is a nationalist and a Bolshevik. He is easily recognized by his choppy weather walk and general pugilistic attitude. On academy days he struts into the O. H. garbed in Kadbar which he styles "Ape National Costume Eka." His spare time he spends in rehearsing speeches from communism to capitalism, democracy to autocracy. His pet theme for impromptu demosthenics is "Down with Democracy and let people rule themselves." Onto to inspire, he does not let such petty little obstacles as grammar or sense stand in his way. When words fail, he resorts to a much more expressive gesticulation. Exhausting as the effect of these is on C. 1. himself, they are far more boring to the listeners, who after each speech show distinct signs of temporary apnoea. His insignium of course is a crimson shirt, made in Japan (But there is the Russo Japanese pact!) which he wears occasionally. He is very good at heart and has good organizing capacity. His only ambition in life is to grow an appropriate Stalinesque Soup-strainer.

C. 2. is a rare individual. His smile—not to mention what it reveals—is as good as an identity card. His favourable haunts are the Tuck-shop and the Dining hall where he spoils others' appetites with lectures.

say, you fellows," he would say loftily "eat all that rubbish 'vaipau' and 'thosai.' No, I would not touch it. You know what you are in for—sirosis of the liver, scurvy and what not! what you need is vitamin C, which you get plentifully in bananas and boiled eggs. Just look at me." We look and are awestruck by "That School-girl complexion." He visits tea-boutiques five or six times daily, but the refreshments he takes are neither solid nor liquid. He is ever borrowing cycles and he does this in such a pleasing manner that not even a stranger will have the heart to say "No." He has a fine crooning voice which he uses to drive people mad. By temperament he is very sweet and obliging. So those in trouble please look out the long man in 'longs.'

C. 3. is of very fair complexion and is short and young. He will never appear without a ton of cosmetics about his face. He is often found hovering about the College verandahs carrying about, with him, ponderous and impressive looking volumes. It is an established fact however that he has not penetrated the dust cover or fly-leaves of those books. Nevertheless if you tell him so, he will only smile with complacency and reel off sentences from Fisher's history, which he has



taken the precaution of committing to memory. You hear it and your face becomes disfigured with amazement. But does he look surprised? Oh no, he merely murmurs 'elementary, quite elementary.' He is good in declamation and has won several medals in elocution contests. He knows all about South Indian films and what he does not know about them is not worth knowing. He hails from a place full of wild forests and as such is a good "elephant hunter."

A survey of our celebrities would be hopelessly incomplete without a reference to our sagacious club. This select and praiseworthy organisation came into being on the 17th June,

1944, the day last year's H. S. C. results were out. It is a body of linguists and scientists and is composed of the intellectual giants of the College. The Head-Quarters were then in a charming and sequestered spot—in the first room of the Inter-Hostel—under the spreading margosa tree. This Society aims at eradicating the use of elementary English, popularising pedantism and taming the irresponsible species of the gentler members of the college. These are some lights of our Academy. If you want to see more, come over and see.

(It is evident that this Club is constituted of the "Pillars of Pembroke". —Ed.)

## The Vaddukoddai Zoo

### BY ANIMALIA

One is awakened from deep and drowsy slumber by the beating of spoons against cups (well, this sound can be extremely unpleasant especially if one is in the midst of a wonderful dream) and finds a row of girls beating eggs for their morning coffee. Then all rush to have their baths for they have somehow realised the beneficial effect of morning baths. Indeed there are some who wish to be waked at 8 o'clock in order that they could have their baths.

If the dhoby puts in his welcome appearance then what pandemonium is created! Some running to and fro and scolding the poor dhoby for having forgotten to bring back something, others grumbling that their precious study time is lost, and yet others leisurely taking accounts.

Morning tea is usually a hurried and sober affair as most minds are pre-occupied with the sarees they should wear to class. It is then that the Women's Hostel Mirror goes through its painful ordeal. There is a scrambling of fifteen pairs of feet to the mirror and fifteen pairs of eyes scrutinise fifteen faces. Then all snatch their books and rush to Class,

pel or Assembly, but always true to the saying that the Women's Hostellers are never in time.

Lunch time comes and brings in its train a host of amusing incidents that happened during class time. Every one tries to say something and as a result "hulabaloo" is created. Then all take a short rest or do some homework that a tyrannical taskmaster has assigned and then rush to class.

Evening tea that used to occupy a very important place in the time and life of every Hosteller has now been reduced to less than five minutes after which all run to the playing field. Having tossed even in the badminton court have become matters of daily occurrence and late every evening one sees many girls tenderly cleaning their various bruises.

After strenuous exertion it is but natural for all animals to want a whiff of fresh air and a drink. Accordingly all the animals of the Vaddukoddai Zoo set out with the Giraffe in front to survey the land ahead and see that there are no bigger animals to torment them. The horses also have to be in front to give the lead and to set the pace and

ee that all the animals go in a steady rut. The short-sighted animals of course have to bring up the rear as they have to follow the foot-steps of the other animals. The little cat goes out in search of field mice with better sight. The timid deer goes in the middle so that it might not be easily thrown into a panic. The only bird of the Zoo refuses to go out with these lumbering animals as she considers it *infra dig* on her part to hop instead of fly. Little Miss Muffet finds walking too rough a game and consequently chooses to stay at the Zoo. The Baby Elephant breaks the bunds and therefore cannot go into the fields and so the animals have to take the main road.

All are too tired and hungry to make much use of the First study and look forward to dinner with keen appetites. Dinner would take a long time if not for the bird's interference by ringing the study bell. She of course is an early sleeper and therefore likes to do all her work quickly and then go off to bed. Some in the middle of dinner start neighing, braying, and caterwauling until the whole Zoo is in a state of turmoil and the place reverberates as if it were a forest.

Even though there are no little ones staying with us, there is, I am glad to say, one little robin who falls asleep over the newspaper before nine o'clock. There are some among us who imitate old women by sitting up to gossip.

One night some of the animals found it too hot to sleep in the dormitory and came and slept in the hall. It was a dark and windy night and after the lights were out the robin (always fond of fun and frolic) went and knocked on the door from inside. "Take the pistol" shouted one, "Let us run for it" advised the other and snatching their pillow (for fear that the unknown intruder might walk off with their bedding) they ran but the little robin had laughed and given the whole show away.

Another night the bigger animals (Inters) scrambled out of bed and gave alarm to the rest of the animals shouting that there was a ghost in their room. The whole Zoo was in a state of chaos, clinging to each other all marched into the room and here it was—a light burning in one corner of the room. It was neither dim nor bright but had a peculiar gleam, a curious unearthly touch about it. Our hearts were chilled with fear. We lighted a lamp and that light disappeared. We put out our lantern and there it was again. Cold sweat stood out in droplets from our foreheads. We could stand it no more and one animal which had more courage than the others, stepped up to it to find the cause of all the chaos was nothing bigger or more mysterious than a glow worm.

(A valuable intimation of the "mysteries" of Women's Hostel.—Ed.)

## புத்தாண்டு வாழ்த்துதல்

இப்புகிய ஆண்டில் புதிய முறைகள், புதிய ஆசை, புதிய சிந்தனைகளோடு வாழ்க்கைக்கும் புதுமைமனமே விக்கின்றது. பாராக்கும் பாய்சி வரும் இப் புயங்கா யுத்தத்தின் ஆரவது ஆண்டு கொடும் சிப்டது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகள் யுத்தம் இவ்வாண்டோடு யாவது ஒழியவேண்டுமெனக் கங்கணங் கட்டுகிறார்கள். நுடிய செஞ்சேலை அதி வேகமாக வெற்றிக்கொடியை எங்கும் காட்டுகின்றது. 'முடிவான ரொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்ட தரோல்' இலங்கை மக்களும் சுயராச்சியத்தை ஆவ துடன் எதிர்பார்க்கின்றனர். சோல் பெரி சமீபிலும் மும்மாயாக நம் நாட்டில் விசாரணை நடத்துகின்றது. எங்கும் 'புதுமை' 'புதுமை' என்ற பேச்சு தாண்டவமாடுகின்றது. இப் புத்தாண்டில் உங்கள் எல்லார்க்கும் கடவுளா நல்லசிகளைப் பொழியவாசு.

### தமிழர்—சிங்களவர் ஒற்றுமை

நம் அரசியல் வானத்தில் 'ஒற்றுமையினமே' தாண்டவமாடிக்கொண்டி வருகின்றது. கட்சிபெதங்களும், வகுப்பு வாதமும், அபிப்பிராய பேதமும் தலைவிரித்தாடினாலும் நாம் எவ்வண்ணம் சுயராச்சியம் பெறுவது? 'சண்டை செய் யினும் ஒரு தாயின் சேபகம் நங்கள்' என்ற உறுதிச் சொற்களுடன் உற்சாகமாகச் சுதந்திரப் போரை நடத்துவ தல்லவா நமக்கமுது.

நம் நாட்டிலுள் ஒற்றுமையினத்தை உண்பெண்ணினை தற்பொழுது அரசாங்கசபையில் இருக்கும் சில சுயநலப் புலிகளே. பதின்மூன்று வருடங்களாய் அரசாங்க சபையிலிருந்து, பண்புடன் மிதமிஞ்சி உழைத்த, உண்டு கனிந்த,

உல்லாசமாகத் தங்கள் சிவியத்தை நடாத்தினது போகாதென நினைத்து, இச் சுயநலப் புலிகள் இன்னும் தங்கள் உரிமைகளையும் அதிகாரத்தையும் சீடிக்க எண்ணித், தங்கள் ஏதோ ஜனங்களுக் காசுப் பாட்டுடுவதாகப் பாசாவது பண்ணி, நம் பாமாஜனங்களை ஏமாற்றித் தப்பிப்பிராயங்களை அவர்களுக்குப் புகட்டி, வகுப்புவாதங்களை உண்டாக்கி விடுகின்றனர்.

தமிழ்த் தலைவர்கள், சிங்களவரோ ளாரும் தமிழருக்கு விரோதமெனும் தப் பிப்பிராயத்தை நம் தமிழ்மக்களுக் கிடையே உண்டாக்கினது மிகவும் தவறு. சிங்களவர் தமிழருக்கு விரோதமாகச் செய்துவந்ததெல்லாம் அடர்த்த காரியமே. சிங்கள மத்திரிமார் சிங்கள காடுகளுக்கே, கல்வி, விவசாயம் முதலியவற்றிற் கூடிய சலுகை காட்டி அதிக வேலைகளைச் செய்துவந்ததென்பது உண்மையே. இலங் கையைச் சிங்களநாடாக்கவும், சிங்கள பாஷையையே தேசிய பாஷையாக்கவும், சிறுபான்மையினரை அடக்கி ஆளவும் சிங்கள மத்திரிமார் முயற்சித்தனரென் பதில் பிப்பிக்கலை.

எவ்விதமான அடர்த்த செயல்களைச் சிங்களர் இயற்றினும் எந்தும், நயை, பேரைய முதலிய கருணங்களால் உரு வாக்கப்பட்ட தமிழாசிய நாம் கிராப் பிடியாள் முர்க்க குணத்துடன் மும்முர மாய நிற்பது சரியல்ல. இவ்விதமாகில், நாட்டில் சமாதானம் இல்பெறுது. தமிழ்த் தலைவர்களிடையே அரசியல் தந்திரமில்லாதது கிசனிக்கத்தக்கது. சிங்களத் தலைவர்களிடையே அரசியல் தந்திரம் இருந்த படியால்தான் இவ்வளவுகாலமும் தமிழரை அடக்கியாண்டு வந்தனர். இப்பொழுதுதான் தமிழர் விழித்துகிட்டனர்,





பெரிய. இருந்தும் சில, பிழைப்பா  
டுகின்றது. காலையில் ஒரு புக் கொ  
டுதான் கிறிஸ்தவ மாணாக்கு ஒட்டி  
(Ottley) மண்டபத்தில் ஜெபக்கட்டம் வை  
தது. இப்போதும் இக்கட்டத்  
தற்கு வராத ஸ்தலையத்தப் பிள்ளைகள்  
(M. C. A.) மண்டபத்தின் விருந்தையி  
டுக்கும்படி கேட்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.  
இவர்களில், சிலர் துருக்கம், சிலர் எழும்பி  
டுக்கும், சிலர் சுதரி உலாவனர், வெளியி  
லும் இவர்களின் கிணையப் பார்க்கும்  
பொழுது துரிசைப் பட்டியில் தடைத்திருப்  
தபோல் கோன்றுகிறது. இம் மாணவர்  
கூத்த விந்து ஒழுக்கினால் இருக்கிறதாய்  
வல்லாம் தக்கவர்கள் ஒருபுள்ளி ஒழுங்  
காய் போயிருந்தால் கலமாயிருக்கும். இம்மாத  
த்தை ஆசிரியர் கவனிப்பாரெனக் கருதினார்.

வெகுநீ நோய்

சற்பொழுது அருகி சேய் (Small-ox) யாழ்ப்பாணம் முழுதும் பரப்பிவந்தது.

யூதாசனியமலான் தென் காழ்ப்புணர்ச்சியில்  
தஞ்சாவூர் பீடிக்குப் பட்டணம். தஞ்சாவூர்  
முதல் முதல் தொடக்கிவைத்த மம் கரை  
சனா போதைய தவணமெடுத்தது வந்திருந்தால்  
பாழ்ப்புணர்ச்சியில் துவங்கியப பரம்பரித்தது.  
சாத்திரன் சாத்திரனில் குப்பைகளைப் பட்  
லம் வாங்கித் தம் காரைத் தோண்டி காசர்  
(Sanitary Inspectors), இப்பொழுது தான்  
வியிதெழுதிருக்கிறார்கள் இவர்கள் 'பாட்  
கட்டுகிறதில்' மாதந்தரம் சிந்தனைமெடாமல்  
தேரீகள் கடைகளும், அப்பாட்டே கடைகளும்  
சத்தமான இடங்களில் கடைகளை முதற்படி  
கடைகளைப் பார்த்துவேண்டும்' துள்ளும் சாட்  
கடைகளை அன்றாடம் சுத்தம் செய்வீதது,  
தவணாவிட்டு வசதியில் மலச்சுட்டிகள்  
சட்டச்செய்துவதோடு, தெருக்களிலும் சத்தி  
களிலும் பொதுஜனங்களுக்காக பூஞ்சும் மல  
சுட்டிகளை அன்றாடம் அன்றாடம் சுத்தம்  
செய்யுமிட யென்கிட. அப்பொழுதுதான் ராட்  
மில் வேறு கோர் வியாதி-ன் பரம்பரம்  
திருக்கும்.

சிறுபான்மையோரும் அரசியல் சீர்திருத்தமும் •

By A. திருப்பதி

கேச தேசங்கள் வெற்றியடைந்த  
புன் அடிமை நாடுகள் கிதிதலை யடை  
வாம் என்று கனவு காண்கின்றன.  
புன் வெற்றிகிட்டவே, நமதானவெல்  
யாம் கனவனகில்தா னிட்டுருப்போல்  
தான்முகின்றதுபிரிட்டியும் தொழிலாளர்  
ட்சித் தலைவர் அட்லி கூட, உதவிப் பிர  
ம மந்திரி என்ற கோதாவிஸ், டட்டி  
ல் தாங்கள் பிரிட்டியும் சார்ச்சி  
த்தனத் குடுக்க எண்ணவில்லை என்று  
தெற்றிருக்கின்றார். சர்ச்சில் கூட  
புனப்போன்ற வார்த்தைகளைப் பகர்ந  
ருக்கின்றார். எனினும் அடிமைநி  
டு, கிதிதலை கூடிய சீக்கிரத்திலே  
ருமென்ற கம்பிக்கையை இழக்கவில்லை,  
த்தனறயில் எங்கும் மிகவும் உழைத்த  
ருகின்றனர். ஒன்றுகூட ஆரவாரிக்  
கின்றனர், எல்லேரும் கிதிதலை வேண்டி  
தற்புடைய திருக்கின்றனர். இவ்  
வழக்கிக்கு விடையாகவே சொன்ற வரு  
ந் தொடங்கி பிரிட்டியாரும் அரசியல்  
ச்சிருத்தங்கள் தருகின்றோம், அதில்  
திதலை யுண்டென்று கூறி திற்கின்றனர்.

இவ்வுதகம் எட்டிலும், பத்திரிகைகள் தொடங்கி பாடசாலைகள் வரையும், படித்தோர்கள்முதல் பாமார்களுவரையிடு இலங்கைசின் அரசியல் சீர்குத்தத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்களைவிடுத்து வருகின்றனர். இதைப்பாவைப் போன்றே இலங்கையிலும் சிறப்பானமைமையர் விஷயம் சித்தனைக்கு இடம்பெடுத்து வருகின்றது; வாறுபோகின்றது. தற்பொழுது முக்கியமாக இவ்விஷயத்தைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக லண்டனில் சோலபெரி (Soulbury) இசுபுவைக்கொண்ட ஓர் கமிஷன் கருதிருக்கின்றது. இக்கமிஷனில் குறிப்பாகச் சிறப்பானமைமையர்களும் பொதுவாக இலங்கைப்பர்களும் அடையவிருக்கின்ற பபய யாது?

முல்லைவந்தர அக்கமிஷனின் தலைவரின் மனப்பான்மையை அறிவோம். இவர் தர் ஜெரே (Tory) என்பது சிறுத்தே இவர் சர்மா பத்திரம் குடும்பவல்லி அதன் இருப்பை இழக்க வல்லவர் என்பது தெளிவு. மேலும் குடியரசுப் பிரிட்டிஷர் குப்பந்தம்

எழுதப் போகும்போது, ரூஷ்ய ஆசிரியர் கண்டத்தைச் சேர்ந்தவோர் தேசமானதினால் அவ்வொப்பந்தத்தில் பிரயோசனமில்லையென்று கருதுபாடி கூறியிருக்கின்றார். இப்படி ஆசிரியர்க்கண்டத் துவேசமுள்ளவர் எங்கள் ஆசிரியர்க்கண்ட அடிமைகிலக்கை அறுப்பார் என்று எதிர்பார்ப்பது குதினைக் கொம்பே! மேலும் இந்தியாவுக்கு, அடிமைகளுக்காகப் பேசிவந்த கிரிப்பை அனுப்பிய சர்ச்சில் மந்திரிசபையே சொல்பொரியை அனுப்பியிருக்கின்றது. கிரிப்ஸ் தயாளகண முடையவா யிருந்தும் இங்கியாவுக்கு என்ன செய்து விட்டார்? சர்ச்சில் மந்திரிசபையின் கிறப்பத்திற்கு மாறுதலுடனும் செய்யமுடியாத சித்தித்தார். வெறுமை யாகத் திரும்பினார். இதேகத்தான் சொல்பெரி பிரபுவினுடையதும், அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி பிஸிப்ஸ் இந்தியாவைப்பற்றிக் கூறியபொழுது என்ன சொன்னார். பிரிட்டிஷர் வியாபார, பொருளாதார லாபத்தற்காக இந்தியாவை கிடுக்கில் செய்ய கிறும்பா என்பதன். இதே காரணத்திற்காக பிரிட்டிஷர் இலங்கை யையும் கிட்டி வெளியேற்றாட்டார் என்பது திண்ணம். ஆகையால் சொல்பெரி கமிஷன் எங்கள் கணக்கு வந்ததாய்த் தென்படவில்லை. இனிமேல் எங்கள் தான் வேண்டியவற்றைப் பெறவேண்டும். எங்கள் ஒற்றுமையுடனும், முழுமனதுடனும் கிடுக்கினைக் கோவேண்டும்.

‘ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே—  
கம்மில

ஒற்றுமை நீக்கின் அனைவர்க்கும்  
தாழ்வே

என்றார் பாறியும்.

கம் காட்டிலே யுள்ள சிறுபான்மை யோரும் பெரும்பான்மையோரும் ஒற்றுமையுடையவையில்கூட, இவ்வொற்றுமையைக் கொண்டுவருவதற்காக அரசாங்க சபை அங்கத்தினர் அநேகர் கூடிச் சலுகை தனர். கடைசியில் முடிவொன்றுக்கும் வராமல் கிடைத்தனர். சிறுபான்மையோர் குறைவை நீக்கினாற்றான் ஒற்றுமை ஏற்படும். அப்படியாயின் சிறுபான்மையோரின் கேட்குகை பெண்ணி? பெரும்பான்மையோர் இவ்வளவுகாலமாகச் சிறு

பான்மையோரை கைக்கி வந்தனர், கைக்கப்போகின்றனர், ஆகையாலே தக்க பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று சிறுபான்மையோர் கோருகின்றனர். உண்மையிலே சிறுபான்மையோர் கைக்கப்படுகின்றனர். இதைத் தடுப்பதற்கு வழிமென்ன? இதற்காக திரு G. G. பொன்னப்பலம் இலங்கைத் தமிழர் காங்கிரஸ் என்னும் ஸ்தாபனத்தை உண்டாக்கியிருக்கின்றார். தமிழ்க் கலை, அரசியல், பொருளாதாரவளர்ச்சிக்கு ஒரு ஸ்தாபனம் இவ்வளவு காலமும் உண்டாகாதது வருத்தத்தக்கதே! உண்மையில் தமிழ்மொழியோரும் இசற்காகத் திரு பொன்னப்பலத்திற்கு நன்றி செலுத்தவேண்டும். ஆனால் இலங்கையாத தங்களிடமிடமாகக் கொள்ள விரும்பாத இந்தியர்களுக்கு இந்த ஸ்தாபனத்திலே இடங்கொடுத்தது சரியில்லை யெனத் தோன்றுகிறது. அரசியல் துறையிலே சிறுபான்மை யோரின் கோரிக்கை யென்ன? திரு G. G. பொன்னப்பலம், T. B. ஜெய முதலியோர்கள் 50 | 50 தான் சரியான மந்திரென்கின்றனர். இந்த 50 | 50 சரிபாண பாதுகாப்புப்பாற் றேன்றவில்லை. ஏனெனில் அரசாங்க சபையின் 13 வருஷ காலத்திலே சிறுபான்மையோர்கள் எ லோரும் ஒருமித்து ஒரு காரியத்திலாவது சிக்கள வர்களுக்கெதிராக வாக்குக் கொடுக்கவில்லை. பெரும்பான்மையோர்க் ளெல்லோரும் ஒரேசாதி. ஆனால் சிறுபான்மையோர்களில் எத்தனை சாத்களுண்டு! தமிழர்களிடம் பரந்தகளுக்கு உள்வ உறவிலும் பார்க்கச் சிங்களவர்களிடம் அவர்களுக்கு அதிக உறவு உண்டு. ஆகையால் சிறுபான்மையோர்க் ளெல்லோரும் ஒன்றாக 50 வாக்குக் கொடுப்பார்களென்பது ஐயம். அடுத்தது மந்திரி மகாதேவரின் 60 | 40 எப்படி சிறுபான்மையோர்களைப் பாதுகாக்கப்போகின்றதென்று தெரியவில்லை.

மேலும் இலங்கையில் ஒன்றையாவது பெரும்பான்மையோர் ஒத்துக்கொள்வதாயில்லை. ஆனால் சிறுபான்மையோர்கள் பெரும்பான்மையோர்களுடன் ஒற்றுமையுடையமல் சொல்பெரி கமிஷனிடமிருந்து எதைப் பெற்றாலும் அவை கிடீரென்று என்னலில் அடிமை ஆட்சியிலிருக்க



சுமளவிலு அரகியல் நனமை எதவும் பிர யோசனப் பட்டிலை.

பெரும்பான்மை யார்களும் எவ் வளவு ஒற்றமைப்பட்டாலும், சிறு பான்மை யோர்களின் ஒற்றமை யில்லா விட்டால் சுயராட்சியம் அடைய போவ தில்லை. ஒரணுவும் முன்னேறப் போவ தில்லை. இந்தியக் காங்கிரஸ் சென்ற 50 வருஷ காலமாகத் தனியே சுயராட்சி யத்திற்குப் பாடுபட்டும் பெருமல் சென்ற வருஷம் தொடக்கம் முஸ்லீம் லீக்கின் உதவியும் வென்றி பென்று திற்பீத, இலங்கைப் பெரும்பான்மை யோர்களுக்கு ஓர் பெரும் படிப்பாயிருக் கட்டும்.

பெரும்பான் ம சிறுபான்மையோர் கள் ஒற்றமைக்க இலங்கைப் பொது வுடமைக் கட்டி ஓர் சமரச வழியைக் கட்டியிருக்கின்றது அதாவது ஓர் சர்வ கட்டி சபையைக் கட்டுவது, அங்கே தற் பொழுதைப்போல அரசாங்கசபையிலே மல இரு சபைக தீர்மானத்தை ஆகரிப் பது, அங்க இரு சபைகள் எப்போது எனன்? அவை எனமாதிரி ஒற் றுமைபை நிறுத்தப்படு?

இரண்டு சபைகள் என்பது (1) (The Chamber of Nationalities) "ஜாக்கன" (2) The Chamber of Representatives) "ஜனநாயகசபை". இரண்டாவது சபைகளுக் தற்பொழுது அரசாங்க சபைக்கு அங்கத்தவர்கள் அனுப்புவது போல அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். அப் புற யின் பெரும்பான்மையோரைய சில்கள வர்கள் அச்சபையிலே அங்க அங்கத்தவர்க ளை வைத்திருக்க முடியும். இச்சபை யிலே ஜனநாயக முறைப்படி பெரும்பான் மையோர் ஆட்சி நடத்த இடமுண்டு. ஜாதிசபைக்கு அங்கத்தவர்கள் வேறொரு தீர்மானக் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். இச்சபைக்கு ஒவ்வொரு சாதியும் ஓரே தொகை அங்கத்தவர்களை அனுப்பு வார்கள்.

இதன்படி சிங்களவர்களும், இலங் கைத் தமிழர்களும், முஸ்லீமரும் பறக் கியர்களும், இலங்கையைக் தாய் நாடாகக் கொண்ட இந்தியர்களும் ஒரே அளவு அங் கத்தவர்களை அனுப்புவார்கள். இதனால் பெரும்பான்மையோர் சிறுபான்மையோரை ஊக்க இடமில்லை. சிறுபான்மையோர் அங்கத்தவர்கள் ஆட்சிக்கு இடமுண்டு.

இவ்விரண்டு சபைகளும் அதுமகித்த தீர்மானங்களை சட்டமாய் வரலாம். பெரும்பான்மையோர் மற்றச்சாதியினரை ஊக்கும் ஊக்கத்தடனே, தீர்மான மொன்று கொண்டுவந்தால் அது இரண் டாவது சபையிலே நிறைவேற இட முண்டு. ஆனால் மற்றச் சபையிலே சிறு பான்மையோர் கூட இருப்பதினால் தடை செய்ய முடியும். இரண்டு சபைக்கும் இதுபோன்ற வித்தியாசம் ஏற்பட்டால் இவ்விசைண்டிலும் ஓர்தது சில அங்கத்தவர்களைத் தெரிவித்து ஒரு சபை கூட்டப் படும். இச்சபையோரின் தீர்மானத்தை இரு சபைகளும் ஏற்கவேண்டும். இச் சபை ஓர் முடிவுக்கு வரவிட்டால் இரண்டு அரசாங்க சபைகளும் கலைக்கப் படும். இதன்பின் மக்கள் தங்கள் விருப்பத் தின்படி அங்கத்தவர்களைத் தெரிவார்கள்.

பல சாதியினர் வாழும் நாடு களில் இந்த இரு சபை அரசியல் இருக்க வேண்டும் ருஷ்யாசிலே 167 சாதிக ளிருந்தும் இவ்வித ஒழுங்கினாலே ஒற் றுமைபாக வாழ்கின்றார்கள். அவுஸ்திரேலியாவிலும் இதேவிதமான நடவடிக்கையை மேடுப்பதற்கு வேண்டிய ஆத் தம் நடக்கின்றது. ப்ரீசுப்ரு அசில இந்தியத் தலைவர் மகாபாடு கூட்டுவதற்காகக் காங் ஜிஸைச் சந்தித்திருக்கிறார். எம் இலங்கையிலும் பொதுவுடமைக் கட்டி யார் கூட்டப்போதும் அசில இலங்கைத் தலைவர், மகாசபைக்கு எல்லா ஸ்தாபனங் களும் ஆதரவு அளிக்கவேண்டும். இதிலேதான் எங்களுக்கு விமோசன முண்டு. சோல்பெரி பிரபுவின் கமிஷனில அல்ல!

மனுஷன் உலகமுழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாலும், தன்னைத் தான கெடுத்து தஷ்டப்படுத்தினால் ஸாபம் என்ன?

# சேனகமலம் அல்லது சிற்றின்பக் காதல்

BY

A. சதாசிவம்

Pr. Senior. A.

தொடர்ச்சி.

முருகன் வந்து பாவித்தல்

18

ஈழனுக்குக் கொண்ட வருட்சுடவே நீயிக்கு  
ஈழனுக்குக் பரிசுத்தனவாம்—என்மொழி  
தந்ததே சென்றகலாச செர்வினும் சின்ன  
பெயர்

தந்திச் சரும் பன்னே பகர்.

19

முருகன் தானும் கலக்கு மொழியாய்!  
முருகுழி காலம் வளரும்—பெருங்கீர்த்தி  
ஈழனுக்குக் கொண்ட சேனா னுதிப்பானே  
ஈழனுக்குத் தோற்ற மொழு.

20

ஈழனுக்கு முற்ற விறகுவுடனே நீசென்று  
பாதிமலி சும்ம பரமன்னை—பாதி  
மலிக்குமுன் செந்தந்தன் மாடமலி மாறவ  
கடிகுடனே காண்பா யென.

21

ஈழனுக்குமேற் கோபுரத்தை நீடினா னம்மறை  
யோன்  
கூண்டேதும் புன்னுப் பறத்தற்றே—மாண்ட  
பெரு  
ஈழனுக்கு மெய்யறியச் சான்மறையோன் பாதத்  
தை

மன்னினான் மாந்தலர் மன்.

22

மாறனெனு மந்தனாரு வாய்த்த தவப்புதல்  
வன்  
ஆரவணைத்தவம் வந்தனற்கு—வீரமுனி  
வாயார் வாழ்த்த மணக்கும் வனிதைதன்  
சேயானே செப்புலான் சேய்.

மாறனெனு மந்தனன்  
புத்திரப் பேற்றினருபையைக்  
கண்ணுக்கு விளம்பல்.

ஆசிரியப்பா

23

“அத்தன ராசே! அருமறை முனியே!!  
பத்திய லுலகோர் பாடி யெத்தம்

வந்துமால் வணங்கி வழிமுறை பகரும்  
செத்தமிழ்ச் செல்வன் சீரினல் காதலன்  
ஆடியவர்க் கடியான் ஆன்றவர்க் கெனியன்  
படியினைப் பாவலர் பாடும் பாவலன்  
தினையுணம் காத்த சீரின வனிதை  
நினைப்பினிற் நினைக்கும் சேனமல நாடன்  
புத்திர வாழ்தல் புதனையை யியம்பும்  
படியினைப் பணிந்தே பன்னுள் வன்னல்.  
பாவலன் கதிரைப் படியிற் நாணிலம்  
செவமது வெல்லாந் செல்வமாய்ப் பொலியினும்  
தந்தை வென்னுள் தானையாண்ப  
பகையப் பதமுடைப் பாலக் கிலிரெனின்  
நிதியுடை மாணர் கிதி யுடையாரோ?  
தனிபெரு மரசியல் தனிபெரு கெத்த  
தலைகீச ரான தனையனிலல்ப  
பென்னுடைப் புரவிப் பரியுடை மேத்தன்  
தன்பெரு மாலி தனையினக் காலம்  
உகவுக் கினைத்தே யுன்னமுருகித்  
கால னுலகுக் கேசிய தனையை  
ஞால முழுதடை நாயகெல்லாம்  
சாலவும் பரிந்து தாமத ரன்றோ!  
கால தோற்றம் காவெலாக் கிதிந்து  
பாண யருகல் பண்ணினைப் பாடும்  
சாமரத் தொனியைப் கடித்தே தன்னும்  
மேய்க்குது லோகை யெரு நிர்வார  
பனிமொழி கவிலும் பத்தினி சதை  
இனிமொழி பெலலாம் ஒருமொழி யாரோ?  
பால்மணம் மருப பாலகா தமது  
செய்விதழ் வழியுந் தேனினி யோகை  
தனினு மினிப் தனி யா ரோகை  
திந்தை துண்டோ வியப்புதி கீசியே!  
ஆயினும்,  
புத்திர னிலலாப் பெருங்குறை தன்னால்  
சற்றகு காத்த தானினே யேனடி  
முயிரு வருடம் முயன்ற பயனல்  
மாற்றார் புதல்வர் யடித்து மாணக்  
காற்றின் கதிரிற் கடிதே செல்லும்  
சயரத் தரப் பதாதி யாகும்  
என்னாம் படைபுடன் என்னக் புதரும்  
சேன னென்னுக் கிவியய சாமம்  
தரித்திரி தனையன் தனாத்திரி கிண்கு  
அவனிய் னுதிப்பா ஞாபி னத்தன்!  
வாரி புதுத் வணக்கத் புயலே

காரி யன்னி யனத்தினைப் பெய்தும்  
நீம் பெழில் கீர்ப்புஞ் செஞ்ஞன் ததனில்  
மாணவ லெவரும் மருவி காடாக்  
கானலில் வளர்ந்த காவொன் நதனில்  
ஆரப் பழுதாயிற் வாரக் களிகளை  
காரத முனியே கவி சுவின்ருள்  
மழலை பேசும் னைத்த ரில்லாக்

கழலை வீரக் காவலர்க் களிமென  
முன்னவ நதியா முக்கனி யிதின்  
கன்னல் பேசும் காரினைக் களிப்பவரே  
மன்னரு மன்னன் மாற்றவர் சிறகன்  
வானவர் வந்திசு நனிதே யேத்த  
மாணவர் வாழ்த்த வந்ததிப் பரணே

(தொடரும்)

## நான் கண்ட கோரக் காட்சி!

“ஆடு”

அன்று இரவு ஒருமணி வரைவில்  
இருக்கும். ஊர் அடங்கிவிட்டது. என்  
கும் அமைதி - ஒரே அமைதி. பிறைச்  
சந்திரனும் அஸ்தமிக்கும் சமையம்,  
இடைகவிடை ஆந்தையின் அலறல் கேட்  
கின்றது. நான் எங்கள் கல்லூரி  
தூள் நிலைபத்தினுட் படித்துவிட்டு வெளி  
யில் வந்தேன். விண் மீன்கள் மங்கி  
யிருந்தன. சுரும்புகள்கள் வசலாடின.  
சூரிர் காற்று. ஆர், ஓர் பயங்கரமான  
காற்ற விசிற்று. கதவைப் பூட்டியிட்டு  
விட்டடைகோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

ஆ! என்ன பயங்கரத் தோற்றம்!  
ஓர் உருவம்! கரிய உருவம், மெல்ல  
மெல்ல என்னை ஷேக்கி வந்தது. மதியும்  
மறைந்தவிட்டது. நாய் குரைக்கிறது.  
வானில் இடி முழங்குகின்றது. அவ்  
வருவத்தைக் கண்டதும் என உள்ம்  
பதைப்பதைத்தது. மெய் சிலிர்த்தது.  
உடம்பு கடுக்கமுற்றது. அவ்வளவு  
கொட்டிற்று. யாது செய்வதெனத்  
தோற்றமிகலை. ஓட்ட மெறிப்போமென்  
ருல் கால்களோ பதறுகின்றன. இருத்  
தும் பயப்படாதவன்போல் மனத்தைத்  
திடப்படுத்திக்கொண்டு நின்றேன். கிட  
டக் கிட்ட உருவம் வந்தது. உருவத்  
தைத தாக்குவதற்க்கா நிறப்பைத் கவிர  
கையில் ஒன்றுமில்லை. பல எண்ணங்கள்  
மனத்தால் தோன்றி மறைந்தன - ஆ!  
நான் இவ்வருவத்தைக் கொல்லப்பட்டாள்?  
என் தாய் சக்கராரின் கக்! தாய் காட்  
டிற்காகப் பல தொண்டிகள் புரியுந்  
தேனே; அவ்வெண்ணெயெல்லாம் பொடிப்  
பொடியாய் பறந்துவிடப் போகுதே!

என்று பல எண்ணங்கள் என்னை வந்த  
தின. தூக்குக்கு விடப்பட்ட தண்டனின்  
மனத்தைப்போல் என் மனம் துடித்தது.  
உருவமும் நெருங்கி வந்தவிட்டது. ஆ!  
என்ன தோற்றம்! அகண்ட வாயும்  
உருண்டை மீதியும், கரிய தேகமும் என்  
உள்ளத்தைக் கலக்கிவிட்டது சிறித  
ரோம் மௌனம், எனக்கோ பேசுவ  
தற்கு எவெமில்லை. உதடுகள் தட  
தடித்தன, நெஞ்சம் துடித்தது. பற்  
கள் படபடித்தன. இருந்தும் ஒருவாறு  
என்மனத்தைச் சாந்தி செய்துகொண்டு  
தடையத்த ரூலில், “நீ...யார்? ஏ...ன்  
இது...ரு வந்தாய்?” என்றேன். மௌனம்  
ஒரு பேச்சுமில்லை. பின்னுமொருமுறை  
“நீ யார்?” என்றேன். இப்பொழுதும்  
மௌனம், இம்மௌனம் என்னை மென்  
மேலும் கலங்கப்பண்ணிற்று. மூன்றும்  
முறைபாக “யார் நீ?” என உரத்தாக்  
கேட்டேன், உடனே அவ்வருவம் “எனது?  
நான் உன்னையில் இருக்கும் தூலநிலைத்  
நிறப்பைக் காப்பற்ற வந்தேன்” எனப்  
பயங்கரக் ரூலின் பரந்தது. எனக்கோ  
பயம் முன்னிலும் அதிகரித்துவிட்டது.  
ஒருவாறு என்னைத் திடப்படுத்திக்  
கொண்டு “நிறப்பைத் தாமுடியா” தென்  
றேன். “நிறப்பைத் தரி இலங்கையில்  
அடிப்பதா சில புத்தகங்கள் இங்கு  
இருக்கின்றன, அவற்றை எடுத்துக்  
கொண்டு போய்விடுகிறேன்” என்றது  
உருவம், இதைக்கேட்டவுடன் எனக்குத்  
தூக்கி வாரிப்போட்டாப்போல் தோன்  
றிற்று. சிறிதரேம போசிடதுவிட்டு நான்  
“இதுதான் தாமுடியாது, என அதிபருக்கு



மயிச்சிக்கைத்துரோகம் செய்யமாட்டேன்” என்றதும், மக்களிய உருவம் உருவின் கத்தியுடன் என்னை ரோக்கி “திருப்பைத் தராவியில் உன்னைக் கொன்றுபோடு வேன்” என வியாபிற்று, சிறிதநேரம் மெளனப்பயிருந்தேன். என் உள்ளம் ‘பாந்தன் வாயின் தேறையோல்’ பட படத்தது — ஒரு பக்கம் மானம், மற்றொரு பக்கம் உயிர். திறப்பைக் கொடுத்த உயிரைக் காக்கவா? அன்றோல் உயிரைக் கொடுத்து என் மனத்தைக் காக்கவா, என்ற பலவெண்ணங்கள் என் மனதினுதிந்தன: கடைசியாய் ஒருவாறு “என் உயிர் போயினும் நமிக் கைத் தரோகம் செய்யேன், என்னைக் கொன்றாலும் கொன்றுவிட்டு, திறப்பைத் தாவே மாட்டேன்” என்றுறுகிமொழி கூறினேன். ஆ! அந்த உருவம் உருவிய கத்தியை என் கொஞ்சக்கு வேரே கொண்டு வந்த வண்ணம் “திறப்பைத் தருகிறபா அல்லது இக்கத்திக்கு இரையாகிறாய்” என்றது.

மேமோ மூன்றாம் சாமம் உதவிக்கு ஒருவருமில்லை. உருவிய வான் ஒரு பக்கம், என் மானம் மற்றபக்கம், ஆ! இருதலைக் கொள்ளி பெறுவாபோனேன். ‘இல்லை’ என்றால் வான் கொஞ்சைப் பிரிபும். ‘ஆம்’ என்றால் என் மானமழிகு போம். இவற்றைமெல்லாம் எண்ணுகையில் என்கை திறப்பைக் கொடுக்க மெல்லமெல்லநீட்டிற்றது. மனமோ, ‘பப்பப் பராதே! நீ தமிழனல்லவா? உன் உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் மானத்தைக் காப்பாற்று! மானமறிந்து இவ்வல்லவா வாழ்வதில் ஒரு பாணுமில்லை! நமிக் கைத்

துரோகம் செய்ய நினைவாதே’ - என்றது உடனே திறப்பைக் கொடுக்க நீட்டின கையைக் கீழே இழுத்தேன். ஒருகிதமான உற்சாகம் என மானமில் உதித்தது. நான் தமிழன் என்கை உயர்ந்தேன்: உரத்த சத்தமாய் “மானம் சிறிதென்றெண்ணி வாழ்வு பெரிதென்றெண்ணும் நமிக் கைத் திறத்திவத்தவனல்ல நான்; நான் தமிழன்! தமிழரிக்காதா பெரும் பாவமாகிய நமிக் கைத்துரோகத்தை உயிர் போய்றும் புரியேன் இது திண்ணம்” என்றேன். அதுதான் தாமதம் “உயிரை விடு!” என்றாறிக்கொண்டு அவ்வுருவம் ஒங்கிய கத்தியை என் மார்புக்குகேசேர கொண்டுவந்தது. கத்தி முனை என் மார்பில் பட்டது தான் தாமதத்திதத் திவ்விழ்ந்த விட்டேன். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன, கழித்தேன் ஆ! என்ன ஆச்சரியம். ஓர் முனையில் முக முடியும் கறுப்புச் சடையும்திருக்க, என்னருகில் எங்கள் துறவிலைய அறிவர் புன்னகையுடன் தின்றார், நான் கிழித்ததம் “தம்பி! பப்பப்பராதே உன்னைச் சோதிப்பகற்காகவே இவ்வுருவம் பெடுத்தது வந்தனேன். உன் மற்குணத்தையும்கிரதையும்குறித்தேன் மெச்சுகிறேன்” என்று சொன்னிக் சிரித்தார். அனுவா சிரித்தேன். — கிழித்தேன், என் அருகில் என அரிய தந்தை, “கட்டிலி வரிந்து கீழே விழுக்கதாமல்ல மல தித்திராயில் சிரிக்கிறீர்களே! எழுந்திருங்கள்! காப்பி ஆறப்போகிறது” என்று சிரித்தவண்ணம் இயப்பினான். — ஆ! என் கண் து கனவா நனவா என்றெண்ணிப் வாறு, மார்பில் இரத்தம் இருக்கிறதா வெனத்தடவிக் கொண்டிழுந்திருந்தேன்.

|| தோல்வியடைந்தாரே வெற்றியடைந்தார் ||  
By K. கயிலாயநாதன்

உளரவரிடம் அரிசிக்கப்பனே ஐரவாரம். என்ன வறுவா வாய்ப்பு எனப்பதே பேச்சு. சண்டையின் சமாதானத்தையே வர வேற்றண்ணம் யாவரும் இருக்கிறார்கள். தேவிய்யடைவோர் யார்? வெற்றியடைவோர் யார்? எட்டியினர் தோல்வியடைந்தாலும் அவர் வெற்றியடைவது என்னவா?

என்றாக அணிவகுக்கப்பட்ட படைவியை புடைய கடசியினர், போர் நடத்துவதற்குத் தகுந்த காரணம், அரண் ஆபத்தான முதலிய வற்றை முக்கிய அம்சங்கள் அவர்கள் பேரில் தோல்வியடைந்தார் வெற்றியடைவது இயலாததொன்றே. இயல்புக் மருக இங்கே தேவிய்யடைந்தார் வெற்றியடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்க

தும் போரின் அம்சங்கள் வேறப்பட்டதாக இருக்குமா?

எதோ விளம்பயனும் ஒருவரை யொருவர் கண்டார்கள், காரணம் இதுதான். உடனே போர் ஆரம்பமானது. தற்சாலப் போர்போன்று சம்பந்தம் கேட்டார்கள்? அன்று. இதைக் காதுடன் எல்லாறு கூறகின்றான்! “அழகினை யுடையான் எங்கோக்கிற்கு எதிர்கோக்குதல், இப் பெண் என்னை வஞ்சத்தலோடு சீல்வாமல், தன்னுடைய குறிப்புப் பார்வையாகிய சேனை யையும் கொண்டுவந்தாற்போலத் தன்மையை யுடையது” என்று கூறகின்றான். இதனை, “கேட்கின்றான் கோக்கெதிர் கோக்குதல் தாக்கணம் தானிக்கொண்ட டன்னது உடைத்த” [கு என்பதால் அறிக.

அறித்ததாக இப்போரின் அரண் யாது என்பதை ஆராயலாம். இருவரின் மனமும், மன லலிமையுமே அரணுதம். இறுதியில் காதலன் மன லலிமையாகிய அரணைக் காதலி இலையில் அழிக்கின்றான். இதனைக் காதலன் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றான். போர்த்து களத்திற் கித்த எதிர்த்துப் படைவரும், எதிர்த்து நின்று வர் செல்லத்தக்கப் அஞ்சுமத்திக்குக் காரண மாகிய என் வரிமை இப் பெண்ணின் ஒளி பொருளையென்றி ஒன்றிற்குமே அழித்தவிட்டது எனலும் பொருள்பட,

“ஒன்றுதற் கோடு உடைத்ததே குாட்டினான் ண்ணாகும் உட்கும் என் ி” என்பதால் விளக்குகின்றான்.

இப்போரில் வீரமரச் சண்டை செய்யும் படைகளாவெனின் இத்தாலத் திற்ப்படை போன்று அணிவகுக்கப் பெருதவைகளாய் இரு வரின் அகங்களைப்பே கொண்டவைகளாய் இருக்கின்றன. இருவரும் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களில் இறுதியில் வெற்றிக்கொடி காட்டிய காதலியின் ஆயுதங்களே சிறந்தன. இவை- ன்ளரும் ஒருவரை ஆயுதம் தனிச்சிறப்பைப் பெற்றது. இவ்விருபதாம் தூற்றண்டில் உபயோகிக்கப்படும் பிரகிஷன் குணங்கள் போன்றமோவெனின், அன்று அன்று. ஆயின், ஒரு வகையில் அவைக்குத் தொடர்பு உண்டு. அண்மையில் விஞ்ஞானிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கும் இராசிய ஆயுதம் (Secret Weapon) போன்றதே, இது “கச்சகம் தமிழ்தம் அகண் கணையர் காட்டணவென” என்று, விரிவித்துக் கூறப்படும் பெண்ணின் கூரிய வேற்படை போன்ற கண்களேயாம். இதில் இராசியம் யாது? உடனே கஞ்சை யுடையதாய் வெளியில் தமிழ்தம் போன்றிருப்பதே. இதவெனது தீமாத அறிய நுவலாத மூன்று குணங்களை எதிரியான காதலன் தாண்டுகின்றான்,

(தொடரும்)

## என்ன மாயம்

“நீதி”

மலை மலையின் மாயம் போன்று கண்டு  
மலையாத தென்ன மாயம்  
மலை வயதானது நீர்க்குயிலி கிலவென்று  
உணராத தென்ன மாயம்,  
மலையானது பருத்தி மாற்றம்போல் மறுமாத  
மறியாத தென்ன மாயம்  
மலை போலுடலாக் கூண்டிக்குயே கொடுத்த  
ததயாத தென்ன மாயம்

மாயம்!

மாயம்!!

மாயம்!!!

தம்பதிகள் நீடுழி வாழ்க

1. சென்னை T. வைத்திலிங்கம்—கனம் G. A. வின்கலோ
2. „ Eunice N. கமிஷன்—திரு S. C. செல்வாத்மனம்
3. Mr & Mrs M கவரத்தினம்

## English Editorial Board

## Tamil Editorial Board

### Editor:

E. R. Appadurai

### Associate Editor:

P. Thurairatnam

### Literary Section:

J. Jeevarajah

E. Chelvarajah

### Sports Section:

P. Rengasamy

### Co-eds. Section :-

Miss T. Kandiah

Miss R. Kathiritamby

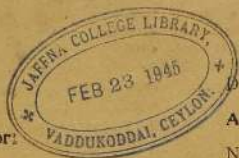
### Junior Section :

D. R. Ampalavanar

B. T. Singham

### Faculty Adviser :-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)



### Editor:

D. R. Ampalavanar

### Associate Editor:

N. Kugarajah

K. Kailayanathan

### Literary Section :

S. Rajadurai

Miss M. Saraswathy

### Verse Section :-

A. Sathasivam

Miss K. Tampoe

### Co-eds. Section :-

Miss S. Sanders

Miss G. P. Appudurai

### Junior Section :-

E. Vellautham

P. Rangasamy

### Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.